

Contes de ficció i caceres reals

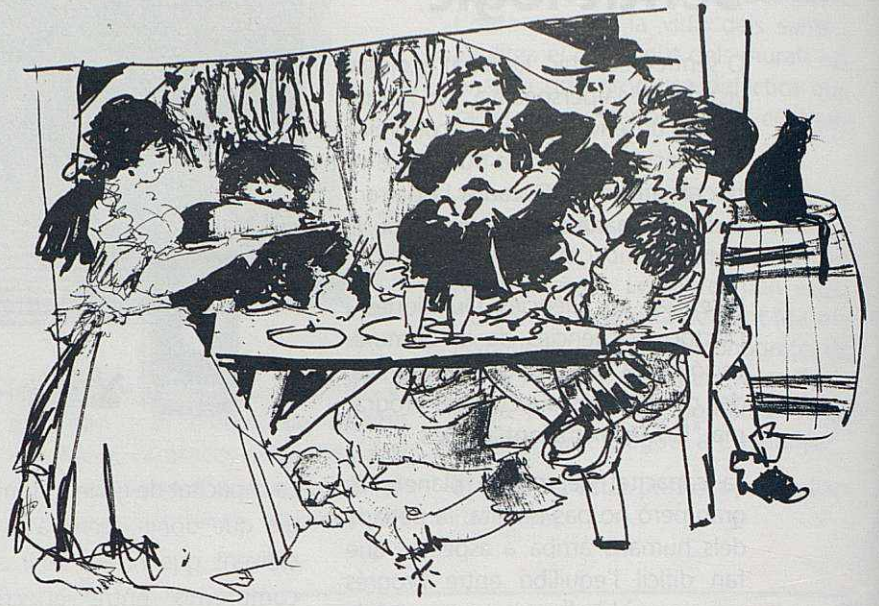
Rescat en la boira (II)

Deixats els Monegros, Don Quixot i el seu escuder arribaren a Montalbán, a un antic hostel al costat del camí. El fidel escuder, només somniava amb una taula ben parada amb escudella i ternasco de Teruel, que l'acollidora hostalera que lluia un escot generós, els va servir. Després reposaren a les estances ben confortables i, naturalment, Rocinant i el somer ben instal·lats a les quadres. El mussol udolava monòtonament al mig de la nit invitant al descans.

El matiner gall, despertà Don Quixot a punta de dia. El cavaller, saltant del llit va despertar Sanxo recordant-li que guarnís el cavall i el seu ruc per marxar a trenc d'alba cap al seu destí en terres catalanes. Els últims dies d'aquella tardor eren freds i emboirats, i els camps de color malva, adornats per les flors del safrà, donaven una nota pictòrica al paisatge.

En travessar un rierol una llebre s'aixecà de sobte, fent exclamar l'escuder "Ojalá hubiésemos traído el galgo corredor, pues estas tierras sembradas de azafrán hacen que las liebres tengan el mejor gusto del mundo". Després trobaren uns caçadors que en aquella hora del matí tiraven amb els seus sorollosos arcabussos a les perdius, que volaven llargues, però que quan queien espuntillades, els àgils podencs i perdiguers tenien la missió de cobrar. Sanxo, però, va observar que una perdiu queia sobre la teulada d'una paridera i pujant-se sobre la esquena del seu ruc la va poder fer seva. En arribar en un poblet anomenat la Hoz de la Vieja, uns amables vilatans els esperaven amb gran rebombori a l'entrada, doncs ja els havien tingut notícies de l'arribada a aquelles terres del famós cavaller i del seu escuder.

Els invitaren a un refrigeri d'embotits ibèrics i de vi d'aquelles terres en una bodega excavada a 10 metres sota terra, a la qual es baixava per unes empinades escales; l'interior era ple de pernils i botes en les petites placetes interiors que guardaven amb

silenci i fredor aquell rosat vi que passava gola avall com si res. Després de degustar aquell deliciosos embotits, en "amb penes i treballs", pogueren pujar els alts esglavons per arribar a la plaça on havien deixat les seves cavalleries. Don Quixot li va dir a Sanxo "Amigo Sancho, al probar el fresco fruto de la vid y los perniles de estas frías tierras, a pesar de la caminata estoy ansioso de probar nuevas aventuras, pues me he puesto las botas"

Tots els convidats, cavallers, caçadors i vilatans, quan arribaren a la superfície després de pujar la costeruda escala varen repartir-se fraternals abraçades entre vives a Don Quixot i a Sanxo. Sort que les cavalleries no havien provat el vi i van poder seguir el camí recte i sense ensurts; eren els més serens de tots en emprendre el camí.

Rocinant i el somer portaren tranquil·lament al cavaller i l'escuder pel camí ple de boira, que havia pujat pels congosts. Al mig del camí van albirar uns caçadors que discutien acaloradament. Don Quixot, des de dalt al cavall els va preguntar "Que ha pasado a vuestras mercedes que armáis tanto alboroto". Un dels caçadors li contestà "Senyor cavaller, soc en Quimet, cap de colla d'aquests caçadors, i estem discutint com podríem rescatar el nostre company en Joan que s'ha extraviat en la boira; aquests barrancs són molt perillosos, que més d'un caçador s'ha perdut per sempre". Don

Quixot li respongué "Os daré un consejo don Quimet, avisa a los pueblos del entorno que enciendan fogatas en la cima de los cerros, para que el cazador perdido se pueda guiar". Molt diligentment així ho feren en dos pobles al costat de la Hoz, una de les fogueres en un pujol proper al camí.

Al cap de molta estona d'espera la nit es va il·luminar amb les fogueres, entre mig de la broma a prop dels perillosos congosts. Cap a mitja nit aparegué entre les esclertes, la fantasmal figura del caçador perdut, que en arribar s'abraçà als companys agraint-los la seva tasca, Quimet li va dir, "Amic Joan, dóna-li les gràcies a Don Quixot que d'ell ha sorgit la idea lluminosa". En Joan dirigint-se al cavaller li va dir, "Gràcies Don Quixot per la vostra iniciativa, sou un honorable exemple de la cavalleria aventurera". Don Quixot li respongué donant-li un consell "Cazador, no olvides que no hay camino, sino que se hace camino al andar". Sanxo dirigint-se al caçador li digué "Don Joan dadme un trago de vuestra bota de buen vino". El caçador li lliurà la bota, gràcies a la qual havia aguantat la fredor de la nit a recer d'un penyal. En Joan generosament li va regalar.

Acomiadant-se breument dels caçadors, Don Quixot i Sanxo, seguien el camí. Els cavallers es dirigiren cap a terres catalanes.

Andreu Pujol Mir